

валъ! А на турчинътъ, господине, то му е меракътъ; мръсенъ е турчина; не гледа онъ жената, що е по лице, по коса, какъ е по очи и що ѝ е въ сърдце... Ехъ, мръсенъ е, Турчина, мръсенъ како сжщо животно... Ний тогай, цѣло село, загледахме лепата дѣвойка, па на младо и старо се сви сърдце: зеръ поганецотъ полякъ я зѣрна — не зѣрна, цѣлъ си подскочи на мѣстото кучето проклѣто, па искашли се и ей го — право при нея, — залѣпи се и заигра хоро... Братъ ѝ, що се рѣкло, не е законъ да се хване при нея, а онъ — незнаенъ друговѣрецъ, хопъ право до нея и тика, тика космата ржка у коланя ѝ на кръста! Ама ще рѣчете, — какво е, ще поиграе, ще си иде. Ехъ, така е, зеръ, псето не ще земе прѣдъ цѣло село да задира дѣвойката, туку кучешка вѣра! Ехъ, брате, да се не разчуе за дѣвойка по насъ, оти турчинъ я люби: върла е срамота това, господине! И върла е пакостъ! Никоя майка и никой баща не сака да земе дома невеста, що я турчинъ люби: то е все едно, кжщата си да запалишъ, господине! — Та ще рѣка: ахна тогай всето село. И всички се загледахме у момцитѣ: зеръ, кой ли отъ нихъ не ахкаше по Катина! А они, момцитѣ, навели глави... И никой, господине, не видя, кога е изъ нихъ липсалъ единъ ергентъ. Ако бѣхме видѣли, то баре върлото чудо не би станало прѣдъ цѣло село! Е зеръ, мало и голѣмо си знаехме, що е за юнакъ Димко, Калешотъ го прѣдумваха, оти бѣше въклестъ, съ църни очи избѣлени и съ коса къдра. Старитѣ си му думаха още отъ малъкъ, оти хайдукъ ке биде: зеръ, не дружеше со момцитѣ, по гори ходѣше, вълчета живи ловѣше, а бѣше нишанджия, — толкосъ вече бива! Ама до той день на сбора, никой въ все село не знаеше, ки оти Калешъ Димко е ударилъ око на лепа Кати. Е зеръ, Калешъ Димко се не свѣрташе у село! Па тогай, на хорото, и никому не текна, да си рѣче — „бей, Калешъ Димко бѣше тука дордѣ се Полѣкотъ фати на хорото, а ей сега го нѣма“. Никой, господине, се не сѣти, а то —